

The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย
Typed to Word Document by อาสาสมัครพิมพ์สามเกลอ
Converted to PDF Format by ton@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

พล นิกร กิมหงวน

คนดู

ป.อินทรปาลิต

ดร. ดิเรก ณรงค์ฤทธิ นักวิทยาศาสตร์และนายแพทย์ผู้เรื่องนาม ไม่ยอมปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยไร้ประโยชน์ เขาพยายามคิดค้นยารักษาโรคต่าง ๆ เพื่อช่วยชีวิตเพื่อนมนุษย์ ซึ่งดิเรก ได้รับความสำเร็จมาอย่างมาก จนกระทั่งสภาการแพทย์ยกย่องชมเชยเขา แต่งตั้งให้เขาเป็นที่ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญในวงการแพทย์ และในวงการวิทยาศาสตร์แห่งประเทศไทย ต่างมีความเห็น สอดคล้องกันว่า ดร.ดิเรก เป็นนักวิทยาศาสตร์ และนายแพทย์ที่มีความรู้ความสามารถที่สุดในประเทศไทย

เมื่อเดือนที่แล้วมา ทางวงการแพทย์สมาคมได้เชิญดิเรกไปดูกิจการและสภาพความเป็นไป ในเรือนจำมหันตโทษ บางขวาง เพื่อให้บรรดานายแพทย์ทั้งหลายได้ศึกษาหาความรู้ ในเรื่อง ความเป็นมาของอาชญากรรม และจิตตวิทยาของนักโทษ การเยี่ยมบางขวางทำให้ดิเรกสนใจ ในอาชญากรรมทั้งหลายมาก นักโทษบางคนมีรูปร่างหน้าตาผิวพรรณเป็นผู้ดีมีสกุล แต่เป็นอาชญากร สำคัญ ถูกศาลพิพากษาจำคุก ๒๐ ปีบ้าง ตลอดชีวิตบ้าง นายแพทย์หนุ่มได้สัมภาษณ์กับนักโทษ คนหนึ่งชื่อ วินัย มนุเวช เป็นลูกเจ้าคุณคนหนึ่ง มีหลักฐานดี มีวิชาความรู้สูง แต่เป็นนักจี้ขนาดเสีย มีสันดาลเป็นผู้ร้าย นักโทษคนนี้เอง ทำให้นายแพทย์ดิเรกตั้งปัญหาถามตัวเองว่าเพราะอะไรคนที่มี ถานะดี มีตระกูลรฐชาติสูง จึงเป็นผู้ร้ายขนาดหนัก

ดิเรกเริ่มต้นค้นคว้าหาเหตุผลต่างๆ ในด้านกายวิภาคและจิตตวิทยา ในที่สุดเขาก็ทราบว่ ทางเดินของโลหิตและมันสมองของคนเรานั้นเองทำให้คนเป็นคนดีหรือเป็นคนร้าย ดังนั้นดิเรกจึง คิดค้นยาชนิดขึ้น ๒ ขนาน เพื่อทดลองฉีดให้มนุษย์ ซึ่งอำนาจของยาชนิดจะเปลี่ยนแปลงชีวิตจิตใจ ของคนๆ หนึ่งให้เป็นคนอีกคนหนึ่ง ดังเราจะได้เริ่มเรื่องของนายแพทย์หนุ่มผู้นี้ต่อไป

บ่ายวันนั้น

ภายในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ของดร.ดิเรก เงียบสงัด ดิเรกกำลังง่วนอยู่กับงานของเขา บนเตียงผ้าตัดมีสุนัขเกรเฮาต์ ตัวใหญ่นอนหมอบนิ่ง นายแพทย์หนุ่มกำลังฉีดยาพิเศษให้มัน ยาขนานนี้จะเปลี่ยนแปลงนิสัยเจ้าบ๊อบ ให้เป็นหมาที่สุภาพอ่อนโยน เต็มไปด้วยความกรุณา ซึ่งตามปกติเจ้าบ๊อบเป็นหมาที่ดุร้ายสุนัขบ้านใกล้เรือนเคียงไม่มีใครกล้าสู้หน้าเจ้าบ๊อบได้ มันเคย ไต่กัดคนแปลกหน้าทุกคนที่เข้ามาในบ้าน พัชรภรณ์

นายแพทย์หนุ่มดึงเข็มฉีดยาออกมาจากร่างเจ้าบ๊อบ แล้วเขาก็ยกมือตบศีรษะมัน

“เวิ้ล-เวล-เวؤل ประเดี้ยวเถอะ เ็งจะกลายเป็นหมาที่หน้าเอ็นดู ฮะ-ฮะ สำเร็จ! เป็นสำเร็จ แน่”

ประตูห้องทดลองวิทยาศาสตร์ถูกเปิดออก เจ้าแห้วถือถาดใส่น้ำชา แซนวิช อมยิ้มเข้ามา ดิเรกขมวดคิ้ว ย่น นึกฉิวเจ้าแห้ว

“เฮ้-เป็นทีลิ่งมาก ทำไมยูไม่เคาะประตูเสียก่อน”

เจ้าแห้วหน้าตื่น

“โอ-รับประทานขอโทษเถอะครับคุณหมอ ผมลืมไปครับ” พูดจบกก็เดินออกไปนอกประตู ดึงบานประตูปิด แล้วเจ้าแห้วก็ยกมือเคาะประตูติดๆ กันหลายครั้ง

ดิเรกตะโกนลั่น

“เข้ามา”

บานประตูเปิดออก เจ้าแห้วบนพุ่มพำพาดตัวเข้ามาในห้อง

“รับประทานคุณประภาให้ผมนำน้ำชาแซนวิชมาให้คุณหมอรับประทานครับ”

“ขอบใจ วางลงบนโต๊ะนั่น แล้วแกออกไปได้”

เจ้าแห้ววางถาดเงินลงบนโต๊ะริมหน้าต่างตามคำสั่งของดิเรก แล้วเขาก็มองดูเจ้าบ๊อบ อย่างแปลกใจ เขยิบมายืนข้างเตียงผ้าตัด

“รับประทานคุณหมอยากทำอะไรเจ้าบ๊อบครับ”

ดิเรกหัวเราะ

“อ้ายเวร ถามขอบกล ข้ากำลังทดลองงานของข้า แกง่า-แกไปจับนังทรัพย์มาให้ข้าที่ เถอะวะ” เขาหมายถึงแมวสีสวาดของคุณหญิงวาด

เจ้าแห้วทำตามปริบๆ

“รับประทานคุณหมอ”

นายแพทย์หนุ่มจึ้ยปาก

“เอาเถอะน่า แกไม่ต้องซักถามอะไรหรอก ทำตามคำสั่งฉันก็แล้วกัน”

เจ้าแห้วไม่พูดอะไรอีก หมุนตัวกลับเดินออกไปจากห้อง ดร.ณรงค์ฤทธิ์มองดูเจ้าบ๊อบ ซึ่งนอนทำตาปริบๆ อยู่บนเตียง ท่าทางของเจ้าสุนัขเกรเฮาต์หงอยเหงา เพราะอำนาจยาฉีดของ ดิเรกทำให้มันมีเมมา โลहित ในร่างกายตลอดจนวิถีจิตต์ของมันเริ่มแปรปรวนแล้ว

ดิเรกยืนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เดินไปที่ตู้ยาของเขา จัดแจงบรรจุยาฉีดอีกขนานหนึ่งเข้าหลอด ยาฉีดขนานนี้แหละ จะทำให้มนุษย์หรือสัตว์ที่ได้รับการฉีดยา มีความเข็มโหดอำมหิต ผิดปกติวิสัย

อีกสักครู่หนึ่ง เจ้าแห้วก็อุ้มแมวสีสวาดเปิดประตูห้องเดินเข้ามา ดร.ดิเรกแลเห็นเจ้าแห้ว ก็ยกมือเกาศีร์

“ปู่ไร่วัย อ้ายแห้ว” เขาส่งเสียงเอ็ดตะโร “ฉันสั่งแกก็พ้นหนแล้วว่่า ก่อนจะเข้ามาในห้อง ให้เคาะประตูเรียกเสียก่อน ฝรั่งถือไว้วพรวดพราดเข้ามา ถ้าเมื่อฉันกำลังแก้ผ้าอยู่แกจะว่ายังไง”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทาน ผมก็ได้ดูระบำจ้ำบ๊ะนะซีครับ”

ดิเรกโมโหจนหัวเราะ

“มานี่ อุ้มแมวมาวางบนโต๊ะนี่”

เจ้าแห้วทำหน้าที่สงสัย

“รับประทานคุณหมอยากเล่นซอณแมวกับผมหรือครับ”

นายแพทย์หนุ่มยกมือเท้าสะเอว

“ใครบอกแก่ล่ะ”

“รับประทานเดาเอาครับ”

ดิเรกหัวเราะแล้วหยุดหัวเราะทันที พูดเสียงแผ่วเบา

“อ้ายบ๊า”

เจ้าแห้วลอบค้อนนายแพทย์ดิเรก อุ้มนางทรัพย์เดินมาวางบนโต๊ะ เจ้าบ๊อบไม่เคยญาติดีกับ นางทรัพย์ เลยแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว พอเห็นนางทรัพย์ เจ้าบ๊อบเป็นต้องชูคำรามแล้วไล่พืด แต่อำนาจาของดิเรก ได้เปลี่ยนแปลงจิตใจเจ้าบ๊อบให้เป็นหมาที่สุภาพอ่อนโยน มีใจเมตตากรุณา มันรีบลุกขึ้นเมื่อแลเห็นนางทรัพย์กระดิกหางต้อนรับ แล้วกระโดดลงจากเตียงผ่าตัด เดินก้มตัว ออกไปจากห้องวิทยาศาสตร์ เหมือนกับคนที่สุภาพเรียบร้อยรู้จักก้มหลังให้ผู้ใหญ่

กิริยาของเจ้าบ๊อบบอกให้ดิเรกรู้ดีว่ายาวิเศษของเขาบังเกิดผลแล้ว ดิเรกปิดยีนดีเหลือ ที่จะกล่าว แหววตาของเขาที่มองดูเจ้าบ๊อบเป็นประกายแจ่มใส เขาระเบิดเสียงหัวเราะลั่นห้อง หัวเราะเหมือนทุกครั้งที่เขาทำอะไรสำเร็จ

“ฮ่า-ฮะๆๆ ออกไว้ ฮะ-ฮะ สำเร็จ เป็นสำเร็จ!”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก

“คุณหมอมอง คุณหมอมองครับ”

“หือ” ดิเรกขานรับ

เจ้าแห้วถอนหายใจโล่งอก

“ยังจำชื่อได้ รับประทานค่อยยังชั่วหน่อย”

ดิเรกสอ่ดูโยียง

“อ้าว นี่แกหาว่าฉันบ้าหรือนี่”

เจ้าแห้วพินยืม

“รับประทานเพียงแค่นี้สงสัยครับ อยู่ ๆ เห็นคุณหมอมองหัวเราะขึ้นมา”

ดิเรกกล่าว “ฝรั่งยอมมีเหตุผลในการหัวเราะ”

“แต่คนไทยรับประทานไม่ใคร่จะมีเหตุผลหรอกครับ แดกร้อนจัดเกินไปก็หัวเราะ รับประทานไม่มีรสชาติก็หัวเราะ อย่างผมรับประทานสุบักญามากเกินไปก็หัวเราะ รับประทานอ้ายบ๊อบไม่มีอะไรชวนขันสักหน่อย คุณหมอมองดูมันแล้ว คุณหมอมองก็รับประทานว่า เสี่ยงอหายนะ”

ดิเรกยกมือตบป่าเจ้าแห้ว

“แกไม่มีความสังเกต ก็นั่นไง แกเคยสังเกตหรือเปล่าว่า เจ้าบ๊อบมันไม่เคย ญาติดีกับนางทรัพย์เลย”

เจ้าแห้วลืมนตาโพลง

“โอ-จริงครับ รับประทานอ้ายบ๊อบเคยไล่พืดนั่งทรัพย์ทุกที แต่ฉันมันกับกระดิกหางให้ มินหน้าข้ายังยืมให้นั่งทรัพย์อีกด้วย ฮะ-ฮะ น่าขันนะครับ เอ๊ก-ฮะ-ฮะ” เจ้าแห้วก็หัวเราะงอหาย

ดิเรกกับเจ้าแห้วหัวเราะลั่น หัวเราะอย่างขบขันที่สุด หัวเราะจนน้ำหูน้ำตาไหลไปตามกัน ในที่สุดก็หยุดหัวเราะพร้อมๆ กัน

“หัวเราะอะไรวะ อ้ายแห้ว” ดิเรกดู

เจ้าแห้วลั่นศีรษะ

“รับประทาน ขันเจ้าบ๊อบครับ ทำไม่มันถึงญาติดีกับนางทรัพย์ น่าแปลกใจมาก”

ดิเรกหัวเราะอีก เจ้าแห้วก็พลอยหัวเราะตามเขา สักครู่ใหญ่การหัวเราะก็สิ้นสุดลง คราวนี้นายแพทย์หนุ่มพูดกับเจ้าแห้วอย่างเปนงานเปนการ

“เจ้าแห้ว ฉันจะบอกความจริงให้แก่ว่าเพราะอะไร ทำไม และเหตุไฉน เจ้าบ๊อบจึงสิ้นสุด ความดูร้าย ญาติดีกับนังทรัพย์”

“นั่นนะซีครับ รับประทานคุณหมอคงใช้วิชาวิทยาศาสตร์...”

“ถูกแล้ว ฉันได้จัดยาขนานหนึ่งให้เจ้าบ๊อบเปลี่ยนแปลงเลือดในกายและมันสมองของ เจ้าบ๊อบให้เป็น หมาที่ดี มีศีลธรรมไม่ข่มเหงรังแกใคร แก่คอยดู เจ้าแห้วในระยะ ๗ วันนี่ เจ้าบ๊อบจะ เป็นหมาที่น่ารักที่สุด”

เจ้าแห้วมองดูดิเรกอย่างตื่นเต้น

“แล้วคุณหมอมจะได้ประโยชน์อะไรจากยานี้บ้างครับ”

“อ้อ ประโยชน์นั้นะหรือ มีมากมายเหลือจะคณานับทีเดียว ถ้ามนุษย์ทุกคนในโลกนี้ ได้จัดยา ของฉันเข้าไปแล้ว โลกก็จะเต็มไปด้วยสันติสุข มนุษย์จะตั้งตนอยู่ในสัมมาอาชีวะ และศีลธรรม อันดีงาม ทุกคนจะยึดมั่นแต่คุณงามความดี ไม่ยอมทำอะไรให้เป็นที่เป็นที่เดือดเนื้อร้อนใจให้คนอื่น สงครามจะไม่มีวันเกิดขึ้นอีก ยาของฉันนี้แหละ คือ ยาพระศรีอารีย์ ฮะ-ฮะ--”

เจ้าแห้วร้องขึ้นดังๆ

“สำเร็จ – เป็นสำเร็จ!”

นายแพทย์หนุ่มสดุดั่งเฮือก

“หลังดักคอเสมอ”

“รับประทานผมรู้นี้ครับ ถ้าคุณหมอหิวเราแล้วต้องรับประทานรับรองว่าสำเร็จทุกทีไป ง่า-คุณหมอมจะไม่จัดยาให้นังทรัพย์บ้างหรือครับ”

“อ้อไร แต่ยาที่จะจัดให้นังทรัพย์ซึ่งบรรจุอยู่ในหลอดนี้ เป็นยาที่มีคุณภาพตรงข้ามกับ ยาจัดให้เจ้าบ๊อบ”

เจ้าแห้วขมวดคิ้วย่น

“รับประทานเป็นยังไงครับ”

ดิเรกหัวเราะ

“ฉีดเข้าไปแล้ว นังทรัพย์จะดูร้ายใจอำมะหิตมิดิธรรมดาแมวทั้งหลาย แก่คอยดู นังทรัพย์จะ อาละวาด ยิ่งกว่าเสือดุๆ ภายใน ๑๐ นาทีนี้”

เจ้าแห้วยิ้มแห้งๆ

“อ้อ รับประทานผมเข้าใจแล้วครับ ยาขนานนี้เป็นยาที่มีอิทธิฤทธิ์ตรงกันข้ามกับขนานที่ฉีด ให้เจ้าบ๊อบ”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้าหงึกๆ

“อ้อไร ช่วยฉันหน่อยแห้ว จับนังทรัพย์ไว้ให้ดี ฉันจะจัดยาให้มัน”

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ ดร.ดิเรกจัดแจงจัดยาวิเศษของเขาให้นังทรัพย์ พอเสร็จเรียบบ้อยเขาก็เดินไปล้างมือให้เรียบบ้อย

อีกสักครู่หนึ่ง ฤทธิ์ยาที่ซึมซาบไปทั่วร่างนางแมวสีสวาด ดร.ณรงค์ฤทธิ์คุ้มมันขึ้นมากอด ไว้กับอก แล้วพูดกับเจ้าแห้ว

“อ้าย ๓ คนอยู่ที่ไหนวะ แห้ว”

“รับประทานอยู่ในห้องโถงครับ”

“อ้อ กำลังทำอะไรอยู่”

“รับประทานกำลังรับประทานสุรากันครับ”

“ดีแล้ว แก่จัดแจ่มเก็บกวาดทำความสะอาดห้องให้เรียบร้อย ฉันจะออกไปหาเจ้าหงวน สักประเดี๋ยว”

พูดจบดิเรกก็คุ้มนางทรัพย์เดินออกไปจากห้อง

ภายในห้องโถงของบ้าน “พัชรภรณ์”

พล นิกร กิมหงวน กำลังสนทนากันอย่างสนุกสนาน มีท่านเจ้าคุณปัจฉิมกิจ ร่วมวงด้วย บนโต๊ะข้าง
โซฟา มีขวดแม่โขง ไชดา และกับแก้วนางอยู่ ทั้ง ๔ คนหน้าตาแดงกล้าไปตามกัน แม่โขงหมดไปขวดครึ่งแล้ว

“ไฉ คุณหมอบ ง่วนอยู่แต่ในห้องวิทยาศาสตร์ไม่เห็นหน้า อย่าพยายามทำเลยว้า เชื้อกันเถอะ
ดีไม่ตีติดตะรางเปล่า”

นายแพทย์หนุ่มสูงใหญ่

“แกเข้าใจว่ากันทำอะไรวะ”

“อ้าว ก็ทำเบ็งก็ปลอมนะซี”

ดิเรกลื่นน้ำลายเอื๊อก ทรวดตัวนั่งบนเก้าอี้บนตัวหนึ่ง หัวเราะให้พอลตาของเขา

“วันนี้คุณพ่อนึกครีมนึงยังงั้นมาครับ ถึงได้กินเหล้ากับเขา”

ท่านเจ้าคุณอมยิ้ม

“เจ้าหงวนเขาเลี้ยงก็เลยฉลองศรัทธาเขาสักหน่อย”

พลผสมวิสกี้ส่งให้ดิเรก ๑ แก้ว

“เข้า-ไชโยให้เจ้าหงวนมันหน่อยซี”

ดิเรกสั้นศีรษะ

“โน-ฝรั่งกำลังใช้ความคิด ตี๋มเหล้าไม่ได้ นี่-พวกเราทุกคนฟังทางนี้ กันได้รับความสำเร็จ

อย่างใหญ่หลวง จากการทดลองค้นคว้าของกัน”

นิกรพูดขึ้นดังๆ

“ขอให้เสียหงวนจงเจริญ ไชโย!” พูดจบเขาก็ยกแก้วน้ำสีเหลืองขึ้นดื่ม

“เฮ้” ดิเรกดู “อย่าเพิ่งไชโยไว้วัย ฟังกันพูดให้จบเสียก่อน กันยินดีที่จะบอกพวกเราว่า ในอนาคตอันใกล้
โลกจะเต็มไปด้วยความสันติสุขอันแท้จริง ด้วยอำนาจวิเศษของกันที่คิดค้น ขึ้น”

ทุกคนเงยบกริบ ดิเรกเล่าให้ฟังโดยละเอียด ในที่สุดเขาบอกว่า อำนาจของเขาได้ เปลี่ยนแปลงชีวิต
จิตใจอ้ายบ๊อบให้เป็นหมาที่สุภาพเรียบร้อย และได้เปลี่ยนจิตใจของนางทรัพย์ เป็นสัตว์ที่ดุร้ายที่สุดในโลก ซึ่ง
เขาจะทดลองให้เห็นประจักษ์กับตา

กิมหงวนกับนิกรแหกปากหัวเราะลั่นห้อง

“เป็นไปไม่ได้หรอกวะหมอบ” อาเสี่ยพูดกลางหัวเราะพลาง “ถ้าแกขึ้นให้นั่งทรัพย์กับ อ้ายบ๊อบมันพึดกัน
อ้ายบ๊อบมันก็ขี้ข้านั่งทรัพย์ตายเท่านั้นเอง”

ดิเรกชักฉิวอาเสี่ย

“แกคอยดู พนันกันใหม่แล้วว่าอ้ายบ๊อบสู่นั่งทรัพย์ไม่ได้”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“พนัน-เลี้ยงอาหารค่ำวันนี้ที่หยาดฟ้า ๑ อิม”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเล็กน้อย

“โอเค ถ้านางทรัพย์แพ้อ้ายบ๊อบ กันจะเลี้ยงพวกแกกับคุณพ่อ แต่ถ้าอ้ายบ๊อบแพ้”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ พุดต่อ

“พ่อจ่ายทรัพย์ เลี้ยงแกกับอ้าย ๓ คนนี้”

ดิเรกยกมือขวาให้พ่อตาของเขาจับ เจ้าคุณปัจฉินึกๆ อยากจะเห็นความจริงก็ร้องตะโกน เรียกเจ้าบ๊อบ
สุนัขเฝ้าประตูของท่าน

“บ๊อบ ! บ๊อบไว้อย !”

เจ้าบ๊อบเดินเข้ามาในห้องด้วยกิริยาอันสงบเสียงม ทำทางของมันเรียบร้อย ดิเรกแลเห็นก็ โยนนาง
ทรัพย์ลงจากตัว

ทันใดนั้นเอง นางทรัพย์ก็ทำตัวโก่ง พองขนชูค้ำรามตามประสาแมว กระโจนเข้าตบขวนกัด และฟัดอ้าย
บ๊อบ ท่ามกลางความตื่นตลึงของสี่สหายและท่านเจ้าคุณปัจฉินึกๆ เจ้าบ๊อบร้อง ครวญครางลั่นห้อง วิ่งหวินวน
เวียนไปมา ไม่ได้คิดต่อสู้เลย ปล่อยให้นางทรัพย์ตบหน้าต่ายยับเยิน ไปหมด ในที่สุดนางทรัพย์ก็ไล่กวัดอ้ายบ๊อบ
ออกไปทางหน้าต่าง

พล, นิกร, กิมหงวนกับท่านเจ้าคุณปัจฉินึกๆ แผลงใจไปตามๆ กัน มันไม่น่าจะเป็นไปได้ เลย สุนัขเฝ้า
ประตูตัวใหญ่วิ่งหนีแมวตัวนิดเดียว นายพัชราภรณ์ยกมือตบปาดิเรก

“เก่งมากดิเรก ยาฉืดของแกเป็นยาฉืดมหากำลังใช้ไหม?”

“โน ไม่ใช่ยามมหากำลัง แต่เป็นยาที่ทำให้จิตใจของนางทรัพย์เข้มแข็งผิดปกติธรรมดา ธรรมชาติ ยาฉืด
ขนานนี้ถ้าฉืดเข้าไปในตัวผู้ใดแล้วจะทำให้ผู้นั้นกลายเป็นผู้ร้ายใจอำมหิต ชอบฆ่าคน และทำงานทุกชนิดที่
เป็นปรปักษ์ต่อกฎหมาย ยาขนานนี้กันทำขึ้นเพื่อเปรียบเทียบ กับยาที่ฉืดให้เจ้าบ๊อบ ซึ่งพวกแกก็เห็นแล้วว่าตาม
ปกติวิสัยแมวย่อมเกรงกลัวหมา สู้หมาไม่ได้ โดยจะเพาะหมาฝรั่งอย่างอ้ายบ๊อบด้วยแล้ว นางทรัพย์ไม่มีหวังสู้เลย
แต่เพราะอำนาจยาฉืดของกัน ทำให้เจ้าบ๊อบกลายเป็นหมาที่สุภาพเรียบร้อย มีจิตใจอ่อนโยน ยาที่ฉืดให้เจ้า
บ๊อบนี้แหละจะทำให้ มนุษย์ในโลกนี้ยึดมั่นในคุณงามความดี มีจิตใจสูง เกียรติยศความซื่อ ฮะ...ฮะ ในไม่ช้า โลก
ก็จะเต็ม ไปด้วยความสันติสุข เพื่อนมนุษย์ได้ฉืดยาของกันเพียงคนละเข็มเดียวเท่านั้น”

กิมหงวนมองดูดิเรกอย่างชื่นชม

“วิเศษมาก ดิเรก แกช่วยฉืดให้ฉนวนลลอบเป็นคนแรกเถอะวะ หล่อนจะได้เลิกซ้อมกันเสียที”

ดิเรกหัวเราะ

“แน่นอน หงวน ถ้าคุณฉนวนลลอบได้รับการฉืดยาฉืดขนานนี้ คุณฉนวนจะเป็นผู้หญิงที่ เปรียบพร้อมด้วย
ความเมตตากรุณา ไม่พุดไม่บ่นไม่ด่าและไม่ซ้อมแกเลย”

เสียงหงวนยิ้มแหยๆ ยกมือไหว้ดิเรก

“ไหว้ละวะ ช่วยฉืดให้ที่เถอะ”

ขณะนั้น คนใช้ของบ้าน“ พัชราภรณ์” คนหนึ่งวิ่งเข้ามาในห้อง พลแลเห็นเข้าก็ชักฉิว

“อะไรวะ อ้ายมัน”

นายมันนั่งพับเพียบ พุดกระหืดกระหอบ

“เกิดเรื่องประหลาดแล้วครับคุณ นางทรัพย์กำลังกัดม้าแข่งของอาเสี่ย”

ทุกคนสะดุ้งเฮือก กิมหงวนพรวดพรวดลุกขึ้นยืน

“เฮ้ย แยมละไว้ยดิเรก”

ต่างคนต่างลุกขึ้นพากันเดินออกไปทางหลังตึกอย่างรีบร้อน นางทรัพย์กำลังอาละวาดอย่างดุเดือด พยายามจะกัดนางสปีดไฟร์ ม้าแข่งของเสียหงวน คนเลี้ยงม้ากับคนใช้ช่วยกันขัดขวาง เขาก่อนอิฐขว้าง และบ้างก็เอาน้ำสาด แต่แล้วนางทรัพย์ก็ได้กัดคนในบ้าน “พัชราภรณ์” วิ่งกระจัดกระจายไปคนละทาง ๒ ทาง

ในที่สุดนางทรัพย์ก็ล้มลงข้างกอกหน้าเพราะความเหน็ดเหนื่อย ดิเรกยืนดูอย่างพากพุ่ม พูดกับเพื่อนเกลอของเขา

“ไฉ่ เห็นความสามารถของกันหรือยัง”

นิกรพยักหน้ารับรอง

“แกมันไม่ใช่คนเสียแล้วดิเรก ไปช่วยนางทรัพย์มันหน่อยสิ ประเดี๋ยวมันเกิดตายขึ้นมา คุณอาผู้หญิงกลับมารู้เรื่องเข้าด่าเอากระบุงโกยไม่ไหว”

ดิเรกพาตัวเดินลงบรรไดตรงเข้าไปหานางทรัพย์ ๓ สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ภฯ ต่างกล่าวขวัญชมเชยถึงความสามารถของดร.ดิเรก

นายแพทย์หนุ่มผู้มั่งคั่งมาพบ เดินขึ้นมาบนตึก นางทรัพย์มีอาการอ่อนเพลีย เพราะออกกำลังมากเกินไป ดิเรกอุ้มมันไปห้องวิทยาศาสตร์เพื่อจัดการปฐมพยาบาล พล, นิกร, กิมหงวนตามไปด้วย ส่วนเจ้าคุณปัจฉิมนี้ภฯ เป็นห่วงม้าแข่ง จึงเดินลงจากตึกตรงไปที่คอกม้าแข่ง

๔ สหายต่างพากันเข้ามาในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ พบเจ้าแห้วกำลังเก็บเครื่องมือเครื่องใช้ ในการทดลองให้เป็นระเบียบเรียบร้อย

“รับประทาน นางทรัพย์เป็นยังไงไปครับคุณหมอม”

ดิเรกยิ้มให้เจ้าแห้ว

“อาละวาดยกใหญ่ กัดอ้ายบ๊อบวิ่งเตลิดเปิดเปิง แล้วกัดม้าแข่งของเจ้าหงวน ไล่กัดคนในบ้านจนกระทั่งมันหมดแรงล้มลง”

เจ้าแห้วจู้ปาก

“รับประทาน ยาของคุณหมอมเก่งมาก เอายาที่ดีที่สุดให้นางทรัพย์ฉีดให้คุณผู้หญิงทั้ง ๔ คน ละเข้ม ถ้าจะเข้าที่นะครับ”

กิมหงวนทำตาเซียวกับเจ้าแห้ว

“ไม่ต้องฉีดซ้ำก็แฉ่แล้ว ข้ากำลังขอให้ดิเรกฉีดยาขนานที่ฉีดให้อ้ายบ๊อบให้มันพลอย ไม่ใช่ขนานที่ฉีดให้นางทรัพย์”

เจ้าแห้วหัวเราะ ต่อจากนั้นทุกคนก็เข้ามาห้อมล้อมดูดิเรกปฐมพยาบาลแมว สักครู่หนึ่ง นางทรัพย์ก็มีอาการกระปรีกระเปร่าขึ้น กิมหงวนมีความสนใจในเรื่องยาวิเศษ ๒ ขนานนี้มาก เขาเดินไปที่ตู้เครื่องมือเวชภัณฑ์ของนายแพทย์หนุ่ม นิกรตามเข้ามายืนข้างเสียหงวน ดิเรกหันมา เห็นเข้าก็เอ็ดตะโล

“เฮ้ย—อย่าชนนา เจ้ากรรมานี้ แกมันมือไวนัก”

นิกรอมยิ้ม หยิบยาฉีดหลอดหนึ่งขึ้นมา

“ยานี้ใช้ไหมวะ หมอม”

ดิเรกปราดเข้ามาหา

“เออ ถูกแล้ว ขนานนี้เป็นยาที่เปลี่ยนชีวิตจิตใจให้ดูร้าย กันทำไว้ ๒ หลอด ฉีดให้นางทรัพย์ไป ๑ หลอด”

กิมหงวนว่า “ฉีดให้กันสักเข็มเถอะวะหม่อ กันอยากเป็นคนดู ฉีดเข้าไปแล้ว กันจะได้ซ่อม เมียเล่นบ้าง”

นายแพทย์หนุ่มสั้นศรีษะ

“อย่าเลยหงวนยาขนานนี้กันทำขึ้นเพื่อเปรียบเทียบ ไม่ได้ทำให้ใคร ฉีดเข้าไปแล้ว ถ้าแกฉีดมัน เข้าไปแกอาจจะกลายเป็นอาชญากรคนสำคัญของประเทศไทย แกจะต้องเป็นมนุษย์ที่มีใจเหี้ยมโหด ไม่รู้จักศีลธรรมและคุณงามความดี”

กิมหงวนหัวเราะ

“เป็นไปได้ คนเราจะดีหรือชั่วมันอยู่ที่จิตใจของเราต่างหาก กันไม่เชื่อว่าฤทธิ์ยาของแก จะทำให้กันเป็นมนุษย์หินชาติไปได้”

ดร.ดิเรกหันมามีกับพล

“เจ้าหงวนมันดูถูกความรู้ของกัน”

พลว่า “ก็ลองฉีดให้มันสักเข็มซี ดิเรก ดีเหมือนกัน แกฉีดให้แมวแล้ว ลองฉีดให้คนดูบ้าง”

ดิเรกอมยิ้ม

“ก็ถ้าเจ้าหงวนมันเกิดอหิวาต์ เราจะทำอย่างไร”

นายพัชราภรณ์หัวเราะ

“เรา ๓ คนช่วยกันบ้อมมันคนละตลับ ๒ ตลับก็อยู่หมัดเท่านั้น”

นายแพทย์หนุ่มหันมาทางกิมหงวน นี้กันว่า เขาควรจะฉีดยาให้กิมหงวนเพื่อเป็นการ ทดลอง ถ้าหากว่าอาเสียเกิดอหิวาต์ขึ้นมา เขาก็จะเอายาสลบให้ดม

“แกจะยอมตัวแกให้กันทดลองยาหรือหงวน”

กิมหงวนพยักหน้า

“เฮอ - กันอยากเป็นคนดูไว้อยู่ เจ็บใจนักที่กันกลัวเมียยิ่งกว่าหนูกลัวแมว กันไม่เคยกลัวใคร เท่ากับเมียเลย ให้ดิ้นตายชีวะ”

“อ้อ ไม่ต้องสาบานหรอกกันเบือ ฉีดก็ฉีด ดีเหมือนกัน กันจะได้เห็นสรรพคุณยาของกันว่า มันจะเกิดผลหรือไม่ ถ้าฉีดเข้าไปแล้ว ชีวิตจิตใจของแกไม่เปลี่ยนแปลง ยาของกันก็ใช้สำหรับคน ไม่ได้ผล”

ครั้นแล้ว ดร.ดิเรกก็จัดแจงฉีดยาให้กิมหงวน ไม่ถึง ๕ นาทีก็เสร็จเรียบร้อย พอตั้งเข็มออก มา กิมหงวนก็เริ่มอหิวาต์ แยกเขี้ยววิ่งฟันตีกอกหัวตัวเอง ยกมือชี้หน้านายแพทย์หนุ่ม

“ตาย-แกต้องตาย กันอยากฆ่าแกมานานแล้ว”

ดิเรกลืมตาโพล่ง

“ยังไว้อย่างนั้นยังไม่ซึ่มไปทั่วร่างของแก”

อาเสียยิ้มแหยๆ

“ไม่รู้เรอะ นี้กว่าเอาแล้ว”

นิกรยื่นแขนให้ ดร.ณรงค์ฤทธิ์

“ฉีดให้กันสักเข็มเถอะวะ หม่อ กันอยากเป็นโจร”

ดิเรกจู้ปาก

“ยาขนานนี้หมดแล้ว ถ้าแกอยากเป็นโจร ฟรุ้งนี้กันจะผสมให้ ไม่ต้องวิตกอย่างไรเสียแกก็ ต้องได้เป็นโจรสมความปรารถนา”

ภายในห้องเงียบสงัดไปชั่วขณะ กิมหงวนนั่งทำตาปริบๆ อยู่บนเก้าอี้ สักครู่เขาก็ลุกขึ้น ในท่าทางโฝเม
“เอ-เวียนหัวไว้มขอ ทนไม่ไหวแล้ว ต้องขึ้นไปนอนสักครู่”

ดิเรกผายมือไปทางเก้าอี้โยก

“นอนบนเก้าอี้โยกตัวนั้นก็ได้อ”

อาเสี่ยพยักหน้า เดินโซเซไปที่เก้าอี้โยกทรุดตัวนั่ง มองดูนายแพทย์หนุ่ม

“เฮ้ย-- ซักจะเริ่มอาละวาดแล้วไว้มขอ”

ดิเรกตวาดเว็ด

“ยัง”

“โอ้ แล้วเมื่อไรถึงจะได้อาละวาดล่ะ”

“เออะน่า ประเดี๋ยวก็ได้เรื่อง”

เสี่ยหงวนไม่พูดว่าอะไรอีก เอนตัวลงนอน สักครู่ก็หลับสนิทกรนเสียงลั่น นิกยกมือจับ แขนดิเรก มองดู
กิมหงวน แล้วกล่าวถาม

“หมอ ทำไมเจ้าหงวนถึงนอนหลับ”

ดิเรกว่า “ประเดี๋ยวมันก็ตื่น ที่หลับไปก็เพราะฤทธิ์ยา ขณะนี้จิตใจของเจ้าหงวนกำลังเริ่ม เปลี่ยนแปลง
แล้ว ออกไปนอนห้องเถอะพวกเรา ปล่อยเจ้าหงวนไว้ที่นั่นแหละ”

๓ สหายและเจ้าแห้วพากันเดินออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ลงบรรไดหลังตึก ไปที่คอกม้าแข่ง
ของกิมหงวนและเจ้าคุณปัจฉินึกฯ

อีกครั้งชั่วโงมต่อมา

ภายในห้องวิทยาศาสตร์เงียบ กิมหงวนนอนอยู่ตามลำพัง ฤทธิ์ยาชนิดของดิเรกทำให้จิตใจ และมัน
สมองของกิมหงวนเปลี่ยนแปลงไปเป็นคนละคน

ม่านตาของเขาเผยอขึ้น ใบหน้าของอาเสี่ยบึ้งตึง คิ้วทั้ง ๒ ขมวดย่น ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขา แลเห็นขวางหู
ขวางตาไปทั้งนั้น กิมหงวนผลุดลุกขึ้นยืน เดินพล่านไปมารอบห้อง ครั้นแล้วเขาก็ยก เก้าอี้ตัวหนึ่ง ทุ้มโครมไปที่
ชั้นวางเครื่องมือทดลองวิทยาศาสตร์

“โครม ! เพล้ง ! ”

ข้าวของนับจำนวนพันและหมื่นแตกละเอียด กิมหงวนเริ่มอาละวาดแล้ว ส่งเสียงหัวเราะะ ลั่นห้อง หยิบ
อะไรก็ได้ก็ขว้างให้มันแตก รื้อค้นข้าวของในลิ้นชัก หยิบปืนพกคอลลท์รีวอลล์เว่อ ของดิเรกขึ้นมา ยิงออกไปนอก
หน้าต่าง ๒ นัด

“ปัง ! ปัง ! ”

เสียงปืนทำให้คนในบ้าน “พัชราภรณ์” ออกสิ้นขวัญแขวนไปตามกัน วงไฟบรรดาศักดิ์ ซึ่งอยู่ชั้นบนของ
ตัวตึกต้องยุติลงทันที เจ้าคุณประสิทธิ์, คุณหญิงวาด, นันทา, นวลลออ, ประไพ, และประภา, พากันวิ่งลงมาข้าง
ล่าง ผ่านห้องโถงออกมาทางด้านหลังตึก

ในเวลาเดียวกัน พล, นิก, ดิเรก, เจ้าคุณปัจฉินึกฯ และเจ้าแห้ว ก็วิ่งขึ้นมาบนตึก

“อะไรกัน หา ? เกิดอะไรกัน ?” คุณหญิงวาดร้องถาม

ดิเรกตอบระล่ำระลัก

“เจ้าหงวนอาละวาดครับ”

นวนลลอร้องกรีด

"เฮียยังตัวตายหรือคะ คุณหมอ"

ดิเรกไม่ตอบ วิ่งนำหน้าพาพรรคพวกตรงไปห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของเขา พอโผล่ เข้าประตู ก็แลเห็นเสียชีวิต
กำลังอาละวาด ทูบเครื่องทดลองวิทยาศาสตร์

"เฮ้" ดิเรกเอ็ดตะโร

กิมหงวนจ้องปืนพกมาทางนายแพทย์หนุ่ม ฤทธิ์ยาทำให้เขาเหี้ยมโหด แลเห็นเพื่อน เป็นสัตว์ อาเสียกระดิกนิ้ว
เหนียวไถป็น ๑ นิ้ว

"ปัง"

กระสุน ๙ ม.ม. ถากชอกคอพลไปอย่างหวุดหวิด คณะพรรค ๔ สหายหมุนตัวกลับ วิ่งหนีล้มลุกคลุกคลานไปตาม
กัน กิมหงวนถือปืนพกวิ่งกวาดออกมา ๓ สหายกับ ๔ นาง และท่านผู้ใหญ่หลบเข้าไปในห้องโถง เจ้าแห้วอยู่ล้า
หลัง สะดุดเท้าตนเองเสียหลัก หกล้มป่าบ อาเสียวิ่งเข้ามาหยุดยืนเท้าสะเอว ช้างๆเจ้าแห้ว แล้วหัวเราะชอบใจ

"เจ้าแห้ว เอ็งอยากตายไหมวะ?"

เจ้าแห้วตัวลั่นเหมือนลูกนก หัวใจของเขาแทบจะหยุดทำงาน

"อ้อย รับประทาน ยังไม่อยากห rokok ครับ"

อาเสียหายใจถี่เร็ว

"ถ้าอย่างนั้น เอ็งต้องตอบข้าเดี๋ยวนี้น่า ข้าคือใคร ถ้าตอบไม่ถูกพออิงตายท่าเลย"

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก พุดแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

"รับประทานจะให้ตอบว่ายังไงล่ะครับ"

"ตอบว่าข้าเป็นจอมโจรที่เก่งกว่าเสือฝ้ายหรือเสือดำ"

เจ้าแห้วค่อยๆ ยกมือขวาขึ้นกุมหน้าอกข้างซ้ายของเขา เมื่อรู้สึกหัวใจยังทำงานอยู่ ก็มีกำลังใจดีขึ้น แข็งใจทำ
ใจดีสู้เสือ ทั้ง ๆ ที่ปากกระบอกปืนพก กำลังถูกจ่อศีรษะเขา

"ถูกแล้วครับ รับประทานอาเสียของผมเป็นจอมโจรที่เก่งกล้าสามารถยิ่งกว่าอ้ายเสือใด ๆ ทั้งสิ้น"

กิมหงวนหัวเราะชอบใจ

"ดีมาก เอ็งตอบถูกใจข้าจะไว้ชีวิตเอ็ง นี่อ้ายแห้ว ข้าจะฆ่าคนในบ้านนี้ให้หมด ฆ่าให้หมดทุก ๆ คน ฆ่าด้วยปืน
กระบอกนี้ ลูกกระสุนในกระเป๋ายังมีอีกหลายสิบนัด ข้าจะฆ่าให้หมด บ้านทรัพย์สินเงินทองมีเท่าไรข้าจะเอา
ให้หมด เอ็งคอยดู"

พุดจบกิมหงวนก็วิ่งเหยาะ ๆ เข้าไปในห้องโถง วิ่งขึ้นบันไดไปชั้นบน ยิ่งปืนอีก ๒ นัด ค้นหาคณะพรรค ๔ สหาย
ตามห้องต่าง ๆ ยึดปืนพกของเจ้าคุณปัจฉิมฯ ได้อีก ๑ กระบอก ซึ่งอยู่ในห้องของท่าน

การอาละวาดของอาเสีย ทำให้คนในบ้านแตกตื่นไปตามกัน ทุกคนวิ่งหนีเอาตัวรอด แอบซ่อนตัวตามมุมทึบมุม
ไม้ บางคนก็วิ่งหนีออกไปจากบ้าน "พัชรารักรณี"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิงวาด เจ้าคุณปัจฉิมฯ, พล, นิกร, ดร. ดิเรก กับแม่งามทั้ง ๔ หลบซ่อนตัวอยู่ในห้องนิกร
ปิดประตูใส่กลอนแน่น

กิมหงวนถือปืนพก ๒ กระบอก วิ่งมาหยุดยืนหน้าห้องนายการุณวงศ์ ยกเท้าขึ้นถีบ ประตู ปากก็ร้องตะโกนเรียก
ลั่นบ้าน

"เฮีย เปิดประตูไว้ย"

เจี๊ยบ ! ไม่มีเสียงพูดเลย แน่แน่นอนละ ในห้องกำลังสับสนอลหม่าน คุณหญิงวาดพา นันทา นวลลอบ ประไพ และ
ประภา ผลุดเข้าไปซ่อนใต้เตียง

อาเสี้ยมตีบประตูโครม ๆ

"เปิดประตูไว้ยี่ ไม่เปิดถึงตายห่านา"

พล พัทธราภรณ์ ซึ่งมีขวัญดีกว่าเพื่อน พุดกับเพื่อนเกลอของเขา

"ว่าไงดี พวกเรา เปิดประตูให้มันเถอะ"

ดิเรกรีบกล่าวห้าม

"อย่า ขึ้นเปิดมันยิ่งตาย"

นิกรว่า "ถ้าเราไม่เปิด เจ้าหงวนมันยิ่งเข้ามาละจะว่ายังไง"

พุดจบคำ เสียงปืนพททั้ง ๒ กระบอกลงขึ้น กระสุนปืนทะลุห้องเข้ามา พล นิกร กับดิเรกฟุบตัวลงนอนหมอบบน
พื้น เจ้าคุณประสิทธิ์คลานเข้าใต้เตียง ดิ่งที่นอนขึ้นมาคลุมร่าง ของท่านป้องกันกระสุนปืน

เสียงกิมหงวนหัวเราะน่ากลัว อาเสี้ยมยิ่งเข้ามาอีก ๓ ๔ นัดปากก็ร้องตะโกนให้เปิด ประตูห้อง พุดลุกขึ้นมาที่หน้า
ต่าง ทอดสายตามองลงมาข้างล่าง แลเห็นเจ้าแห้วนั่งกำบังอยู่ใต้ ต้นมะม่วง

"แห้ว แห้วไว้ยี่"

เจ้าแห้วเงยหน้าขึ้นมองดูนายของเขา

"รับประทานเป็นอย่างไรบ้างครับ โธ"

พลชี้มือไปที่โรงรถ

"วิ่งไปที่โรงรถ เอาบันไดมาพาดรับพวกเราที เร็วเข้าไว้ยี่ เรากำลังอยู่ในระหว่าง อันตราย"

เจ้าแห้วลุกขึ้นวิ่งอ้าวไปที่โรงรถ สักครู่ก็แบกบันไดไม่ไผ่วิ่งกลับมา พาดบันไดเข้ากับตึก พอดีกับหน้าต่างชั้นบน

พลร้องบอกคณะของเขา

"เร็ว หนีลงทางหน้าต่าง" พุดจบนายพัทธราภรณ์ก็ปีนลงไปก่อน

ประตูห้องนอนของนิกรถูกกิมหงวนใช้เท้าและตัว ถีบกระแทกจนจะพังอยู่แล้ว คณะพรรค ๓ สหายแก่งแย่งกัน
ปีนหน้าต่างหนีลงทางบันไดทีละคน

เจ้าคุณปัจฉิมฯ อ้วนและอู้อย่างกว่าเพื่อนจึงเป็นคนสุดท้าย ก่อนที่ท่านจะปีนขึ้นขอบ หน้าต่าง ประตูห้องก็พัง
ครืน กิมหงวนถือปืนวิ่งเข้ามา ยกปืนพทขึ้นจ้องหน้าอกท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯ

"ฮะ-ฮ่า หนีผมวี วันนี้เป็นวันตายของคุณอาแล้ว นึกถึงพ่อแก้วแม่แก้วให้ดี ระวัง ๑-๒"

เจ้าคุณอ้าปากหวอ ออกสันขวัญบิน ความรู้สึกบอกตัวเองว่า กิมหงวนต้องยิงท่านแน่ ๆ ใบหน้าของท่านเจ้าคุณซีด
เผือด ยืนตลิ่งพริ้งเพริดตัวสั่นงันงก

อาเสี้ยมส่ายยิ้ม ขยับมือเหนียวไถปืน

เดชะบุญคุณพระรัตนตรัยยังได้คุ้มครองเจ้าคุณปัจฉิมฯ จึงบังเอิญให้กระสุนปืนพท นัดนี้ด้าน ท่านเจ้าคุณได้ยิน
เสียงนกปิ่นดังแปะ

ทันใดนั้น ท่านก็ย่อขาหลงต่ำแล้วกระโดดตัวลอย วิ่งปูลุง ๆ ออกไปจากห้องโดยเร็ว ที่สุดที่จะเร็วได้ กิมหงวนหมุน
ตัวกลับ ยกปืนพทขึ้นยิงเจ้าคุณปัจฉิมฯ อีกสองนัดซ้อน ๆ

ปัง! ปัง! !

กระสุนนัดหนึ่งถูกผนังตึก อีกนัดหนึ่งเฉียดเจ้าคุณไปอย่างหวุดหวิด เสียงหวนวิ้งไล่ ตามออกมาจากห้อง เจ้าคุณ
ปัจจุบันนี้ฯ หลบเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในห้องใต้ถุนบันได กิมหงวนวิ้งเลย ออกไปทางหลังตึก สอดสายตามองหาท่าน
เจ้าคุณและคนในบ้านพัชราภรณ์ เมื่อไม่พบใครก็ ย้อนกลับเข้ามาในห้องโถง

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ กำลังคลานถอยหลังออกมาจากห้องใต้ถุนบันไดพอดี อาเสี่ยเห็นเข้า ก็หัวเราะก๊าก เจ้าคุณปัจจุ
บันนี้ฯ ใจหายวาบ รีบลุกขึ้นยืน ชูมือทั้งสองขึ้นเหนือศีรษะ

"อ้อย แกอย่ายิงอาเลยหงวน"

อาเสี่ยยักคิ้วแฉับ จ๋ป็นพกแนบพุงท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ

"พادمขึ้นไปห้องข้างบนคุณอาเดี๋ยวนี๊ ผมต้องการเงินและเครื่องเพชร เร็วอย่าช้าขึ้น"

เจ้าคุณฝันยิ้มอย่างยากเย็น

"จ๊ะ จ๊ะจะเอาอะไรก็เอาเถอะพอ ขอชีวิตอาไว้ก็แล้วกัน" พูดจบท่านก็เดินนำหน้าพา กิมหงวนขึ้นบันไดไปขึ้นบน

เจ้าแห้ววิ้งเหาะ ๆ ตามมาหลังมา มือถือถาดเงินเล็ก ๆ ใส่แก้วน้ำแข็ง ๑ แก้ว "อาเสี่ยครับ" อาเสี่ยกิมหงวนหัน
กลับมาทางเจ้าแห้ว ยกปิ่นขึ้นจะยิง

"ฮะ ฮะ" เจ้าแห้วร้องลั่น "รับประทานผมเอาน้ำมาให้กินครับ"

อาเสี่ยยิ้มออกมาได้

"จั้นเระะ ชอบใจมาก" พูดจบก็รับแก้วน้ำชูขึ้นไปบนอากาศ ยกปิ่นพกยิงเปรี้ยง ถูกถ้วยแก้วแตกกระจาย หันมาชู
เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ "ขึ้นไป"

เจ้าคุณทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้

"โธ่-หงวน ถึงอย่างไรแกก็คิดดูบ้างนะว่าฉันเป็นอาของแก"

กำหงวนสั่นศีรษะ

"ไม่ทราบฤทธิ์ยามันทำให้ผมคร่ำใจอำมะหิต ผมจะเป็นหลานใครหรือใครจะเป็น อาผม ผมไม่ทราบ พادمขึ้น
ไปเดี๋ยวนี๊ผมต้องการเงินและเครื่องเพชร แล้วผมต้องการชีวิตคุณอา เช่นป็นกระบอกนี้ด้วย

"อ้อย เจ้าคราง "ให้ของแล้วอย่าซีไวย โธ่"

"ไม่ต้อง โธ่ โจรอย่างผมไม่เคยไว้ชีวิตใคร"

ท่านเจ้าคุณน้ำตาคลอ

"แกจ๋า รวยจนเป็นมหาเศรษฐีแล้ว แกจะเป็นโจรหาอะไรกัน"

"แล้วกัน" กิมหงวนตวาดแหวด "ก็เขาชียดยาให้ผมเป็นมหาโจรใจอำมะหิต ผมก็ต้องเป็น นะซี ถ้าไม่เป็นดิเรกมันก็
ขายหน้าตายห่า พุดไม่เข้าใจ เดียวยิงไล่ทะลักเลย"

เจ้าคุณสะดุ้งเฮือก

"เฮ้อ! เอาอย่างไ้ เถอะวะ แต่ว่าขอชีวิตอาเถอะ"

"ไม่ได้ ๆ ๆ" อาเสี่ยพุดเร็วปรือ ผมเป็นคนใจอำมะหิต ผมต้องฆ่าคุณอา ฆ่าทุกคน ๆ ในบ้านนี้ ตัวผมเองผมก็ฆ่า
เหมือนกัน ไปขึ้นไปข้างบนเดี๋ยวนี๊ ขึ้นพุดมากผมยิงตายนา"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ จำใจต้องพากิมหงวนขึ้นไปข้างบน กิมหงวนหันมาตวาดเจ้าแห้ว

"เฮ้ย! เสือกตามขึ้นมาทำไม"

เจ้าแห้วฝันยิ้ม

"รับประทานอยากูรู้เรื่องครับ ว่าเรื่องราวมันจะไปยังไงกันต่อไป"

กิมหงวนแยกเขี้ยว

“นั่นมันเรื่องของข้า ไม่ใช่เรื่องของเจ้”

“แต่อาเสี่ยก็เป็นนายผมนี่ครับ ผมกลัวว่าอาเสี่ยแกล้งทำเป็นบ้า แล้วมันจะเกิดบ้า ขึ้นจริง ๆ “

อาเสี่ยทำตาปริบ ๆ

“ไม่ได้แกล้งไฉน อำนาจยาฉีดทำให้ข้าต้องดูร้าย ไป-ลง-ไปข้างล่าง” พุดจบกิมหงวน ก็ยกปิ่นพอกยิงลงบนชั้นบันได
ห่างเท้าเจ้าแห้วไม่ถึงนิ้วฟุต

“ปัง”

เจ้าแห้วร้องเสียงหลง หมุนตัวกลับวิ่งจืดลงมาตามชั้นบันได กิมหงวนหัวเราะลั่น เดินตามเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ขึ้นไป
ชั้นบนของตัวตึก ตรงไปยังห้องส่วนตัวของท่าน

ด้วยอำนาจเป็นพก ซึ่งจู่อยู่ข้างหลังเจ้าคุณตลอดเวลา ทำให้เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ต้องไขกุญแจเปิดตู้เซฟออก แล้ว
ท่านก็พุดกับอาเสี่ยอย่างเคื่อง ๆ

“เอา.. อยากได้อะไรเชิญแกเอาไป โธ่ อ้ายหงวนเฮี้ย อยู่ดี ๆ แท้ ๆ กลายเป็นบ้าไปแล้ว”

กิมหงวนจู้ยี้ปาก

“เอาอีกแล้ว พุดไม่เข้าใจเลย พับฝ่า บอกว่าเขาฉีดยาให้ผม แล้วกัน ผมแกล้งทำ เสียเมื่อไรเล่า”

“แล้วเมื่อไร ถึงจะหาย”

อาเสี่ยตวาดแว๊ด

“จะไปรู้หรือครับ ถามดิเรกมันคูชี้ ผมเองก็ไม่อยากจะเป็นอย่างนี้ รู้เสียแต่แรก ก็ไม่ยอมให้มันฉีดยาให้ เหนื่อยจะ
ตายโหง”

กิมหงวน หยิบธนบัตรใบตู้เซฟออกมา ๒-๓ ปี๊ก เก็บเข้ากระเป๋า เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ยืนมองดูด้วยความเสียตาย มัน
เป็นธนบัตรใบละร้อยทั้งนั้น

“แกจะเอาไปทำไมหงวน”

อาเสี่ยอมยิ้ม

“นั่นนะซีครับ ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าผมจะเอาไปทำอะไร เงินทองผมมีตั้งหลายล้าน” พุดจบกิมหงวนก็แสดงกิริยา
คึกคักเข้มแข็งให้สมใจกับเป็นโจรทมิฬ แล้วส่งเสียงเอ็ดตะโลดลั่นห้อง

“คุณอาอย่ามาพุดกับผม ผมกำลังดู”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ถอนหายใจหนักหน่วง

“ตามใจเถอะพ่อ”

กิมหงวนหัวเราะเสียงกร้าว ออกคำสั่งอย่างเด็ดขาด

“ถอยไปยืนที่หน้าต่งนั้น ผมจะยิงคุณอา”

ท่านเจ้าคุณหายใจวาบ

“โธ่ หงวน อย่าฆ่าอาเลยหลานชาย อาแก่แล้ว”

“ก็แก่นะซี ผมถึงฆ่า คุณอาจะอยู่ไปทำไม อายุตั้ง ๖๐ กว่าแล้ว ถอยไป ชัดคำสั่งรี ๑ ๒”

“ไอ้ยี้ กลัวแล้วจะพ่อหงวน

เจ้าแห้วเดินลอยหน้าเฉิบ ๆ เข้ามาในห้อง กิมหงวน หันควับมาทางเจ้าแห้ว

“มาอีกแล้ว แกอยากตายหรือ?”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานคุณหมอลิมาเรียนถามอาเสียว่า จะขอขึ้นมาพบอาเสียได้ไหมครับ”

กิมหงวนนิ่งนึก

“ได้ ไปตามมันขึ้นมา เอ๊ย.. ขอโอเลี้ยงกินสักแก้วเถอะวะ คอแห้งเหลือเกิน เมื่อไรฤทธิ์ยามันจะหมดเสียทีก็ไม่รู้”

“ครับ รับประทานผมจะออกไปซื้อให้เดี๋ยวนี้” พุดจบเจ้าแห้วก็เดินออกไปจากห้อง

เสียกิมหงวนเริ่มต้นคุกคามเจ้าคุณปัจจุบันฯ ต่อไป

“นี่ถึงคุณพระคุณเจ้าให้ดี ผมจำเป็นต้องยิงคุณอา”

ท่านเจ้าคุณหน้าซีดเผือด

“เดี๋ยวก่อน ขอให้อาพุดสั่งเสียดิเรกสักนิดเถอะ แล้วแกจะฆ่าอาก็ตามใจ แหมรำคาญ จิบหายเลย ให้ดินตาย

เถอะวะ บ้านนี้ดูเต็มไปด้วยคนบ้า”

“นั่นนะซีครับ ผมก็รำคาญตัวผมเองเหมือนกัน อยู่ ๆ อยากรู้ใจอำมหิต ขอร้องให้ดิเรกมันคิดยาให้ อย่าถือ

ผมเลยครับ ฤทธิ์ยามันทำให้ผมเป็นไปตามเรื่อง”

เจ้าคุณมองดูกิมหงวนอย่างแปลกใจ

“แต่พอพุดกันรู้เรื่องนี้หว่า”

“มันก็รู้เรื่องไปอย่างนั้นแหละครับ”

ดร.ดิเรกเดินจตุ จ้อง ๆ เข้ามาในห้องเจ้าคุณปัจจุบันฯ เจ้าแห้วตามเข้ามาด้วย กิมหงวนแลเห็นเข้า ก็เล่นงาน

นายแพทย์หนุ่มทันที

“เอ๊ย ว่ายังงั้นไว้ย อำนาจยาของแกทำให้กันยุ่งไปหมดแล้ว”

ได้ยินคำพุดเช่นนั้น ดิเรกก็ยิ้มแบ่นหมดความเกรงกลัวกิมหงวน เขายกมือตบป่าอาเสีย เบา ๆ

“ฤทธิ์ยาหมดนานแล้วละหงวน”

อาเสียลืมตาโพลง

“หมดแล้ว”

“ออไร”

“ว่า มีน่าละกันนี่กสงสัยเหมือนกัน” พุดจบก็หันมายกมือไหว้เจ้าคุณปัจจุบันฯ “เลิกกันครับคุณอา ผมสบายดีแล้ว

ตะกี้นี้ผมเป็นอะไรไปครับ รู้สึกตัวเหมือนครึ่งหลับครึ่งตื่น”

ท่านเจ้าคุณทำหน้าชอบกล ทรวดตัวลงบนเก้าอี้โน้มตัวหนึ่ง สันติริษะข้า ๆ

“ขึ้นอยู่บ้านนี้ ถ้ามันบ้าแน่ มองดูล้วนแต่คนไม่สบายทั้งนั้น”

ดิเรกหัวเราะก๊าก พุดกับพ่อตาของเขา

“ฝรั่งเป็นเสียใจมากที่เจ้าหงวนอาละวาดหวุดหวิดจะยิงคุณพ่อ”

“เออ ไม่ต้องเสียใจหรอก ฉันคิดว่าฉันตายเสียได้ก็ดีเหมือนกัน กลุ้มใจเหลือเกิน บ้านนี้หาคนดียากเต็มทน เห็นจะ

ต้องกลับไปอยู่บ้านรองเมือง ขึ้นอยู่ที่นี่พ่อคงเป็นบ้าไปด้วย” แล้วท่านก็พุดกับกิมหงวน “เอ๊ย เอาเงินของข้าคืน

มา”

อาเสียหน้าตื่น

“เงินอะไรครับ”

“เงินในตู้เซฟนะซี อยู่ในกระเป๋าก้นนั่นแหละ”

กิมหงวนล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกง หยิบธนบัตรทั้งหมดออกมาใส่ไว้ในตู้ในรั้ว ตามเดิม แล้วหันมามองทางดิเรก

“ยาของแกทำพิษกันมาก”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มตอบ

“แกรู้สึกเป็นอย่างไรบ้างล่ะ หลังจากฉีดยาเข้าไป”

เสี่ยหงวนสั่นศีรษะ

“เปล่าเลย ไม่เห็นเป็นยังงี้”

“ฮ่า ? ที่แรกแกง่วงนอน”

“ถูกละ กันแกล้งทำ”

“หา ? แล้วที่แกอาละวาด”

“กันแกล้งทำอีกนั่นแหละ”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ผลดลูกขึ้นยืน

“แกล้งทำรี”

อาเสี่ย หัวเราะ

“ครับ ถ้าผมไม่แล้งทำให้สมดังสรรพคุณยาที่ดิเรกมันอดอ้าง ดิเรกมันก็ต้อง เสียใจมาก เพราะมันได้ใช้เวลา คำนคว้าทดลองมามาก”

ดิเรกหัวเราะงอหาย ยกมือตบปากกิมหงวน

“แกแกล้งทำ กันก็แกล้งฉีดยาให้แกเหมือนกันที่ฉีดให้แกไม่ใช่ยา มันคือน้ำกลั่น ธรรมชาติเรานี่เอง กันอยากจะทำ แกแกล้งทำเป็นบ้า” พุดจบเขาก็หัวเราะ

เจ้าคุณปัจจนึกฯ เดินเข้าไปหยิบไม้ตะพดอันหนึ่งขึ้นมาถือ

“อ้ายหงวน แกแกล้งทำ ฉันต้องตีกระบานแก”

อาเสี่ยใจหายวาบ หมุนตัวกลับวิ่งออกไปจากห้อง ลงบันไดมาข้างล่าง คณะพรรค ๔ สหายยืนจับกลุ่มอยู่ในห้อง โถง พอแลเห็นกิมหงวนก็แตกฮือ

“คนบ้ามาไว้ย” คุณหญิงวาดร้องลั่น

พลกับนิกร ยืนเตรียมพร้อมที่จะรับมือกับคนบ้า กิมหงวนห้ามล้อฟรีด้อมให้เพื่อนเกลอ ทั้ง ๒

“กันหายแล้วไว้ย พล”

นายพัชราภรณ์เฝ้าปากแน่น ปรีเข้ามาหากิมหงวน

“ถามจริง ๆ เถอะวะหงวน แกแกล้งอาละวาดหรือว่าฤทธิ์ยาทำให้แกเป็นไปอย่างนี้”

อาเสี่ยหัวเราะ

“แกล้งทำไว้ย”

นิกรแยกเขี้ยว ยกเท้าเหวี่ยงลูกแป้ตูกันกิมหงวนดังพลั๊ก

“นี่แน่ เล่นเอาอกสันขวัญหายหมด เอาไว้ยพล ช่วยกันซ่อมมัน”

กิมหงวนถอยหลังกรูด

“อย่าเล่นนะไว้ย สมัยนี้เขาเลิกซ่อมกันแล้ว”

พล เดินออกไปทางหน้าต่าง ทานเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิงวาด พร้อมนันทา นวลลออ ประไพ และประภา เดินเข้ามาในห้อง คุณหญิงวาดยิ้มให้กิมหงวน

“หายแล้ว หรือ พ่อหงวน”

เสียหงวนกลืนน้ำลายเอี๊ยบ

“ครับ ฤทธิยาหมดแล้วครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ขมวดคิ้วเข้าหากัน เดินเข้ามาหยุดยืนข้างหน้ากิมหงวน

“แกทำให้คนในบ้าน ออกสิ้นขวัญแขวนไปตามกัน อาถึงกับโทรศัพท์ไปบอกทาง โรงพยาบาลโรคจิตให้เขาส่งรถยนต์และเจ้าหน้าที่มาที่นี่โดยด่วน”

กิมหงวนสอ้งเอี๊ยบ

“อ้าว”

“ไม่ต้องอ้าว ประเดี๋ยวเขาก็คงมา”

“แล้วจะบอกเขาว่าอย่างไรล่ะครับ”

นวลลออพูดเสริมขึ้น

“เสียก็ไปกับเขาซะคะ นวลคิดว่าเสียควรจะไปสงบสติอารมณ์ อยู่ที่ปากคลองสานสัก ๒-๓ เดือน หมู่นี้นวลสังเกตุดูเสียไม่ว่าใครจะเป็นปกติเลย พูดพล่ามทั้งวัน มีอกกับปฏิกิริยาเหมือนกับ คนไม่สบาย ไปเถอะคะ”

อาเสียทำหน้าที่ชอบกล

“อ้อ นี่เข้าใจว่าผัวเป็นบ้าหรือ”

“เปล่าค่ะ เพียงแต่สงสัยว่าไม่สบาย”

ประไพพูดขึ้นบ้าง

“กร ก็ควรไปรักษาตัวเหมือนกัน อยู่ ๆ นี้ก็จะรำเีย้เก็กรำ ตามถนนหนทางไม่เลือก ดูแต่เมื่อวานนี้ ไปซื้อ

ผ้าที่พาหุรัด พอลงจากรถรำบ้อเข้าไปในร้านแขก”

คุณหญิงวาดลืมตาโพล่ง มองดูหลานชายแก่นแก้วของท่าน

“ถึงอย่างนั้นเชียวหรือ กร”

นิกรอมยิ้ม

“มันมีที่เผลอเหมือนกันแหละครับ คุณอาไม่ตั้งใจจะรำหรือครับ แต่มือมันรำ ไปเอง”

พูดจบก็ยกมือรำบ้อ ร้องเย่เสียงจ้อย

“กระดิ่งทองหน่อกษัตริ”

“เฮ้ย !” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เอ็ดตะโล “ประเดี๋ยวพ่อส่งปากคลองสานเลย”

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเครง ดังลั่นห้องโถง ขณะนั้น ดร. ดิเรก กับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ และเจ้าแห้วพากัน เดินลงบันไดมาจากชั้นบน ใบหน้าของเจ้าคุณปัจฉินึกบอญไม่รับ นันทาแลเห็นเข้าก็กล่าวถาม

“เป็นไงบ้างคะ คุณอา”

เจ้าคุณผืนยิ้ม

“เป็นไงล่ะ อ้ายหงวนมันจะฟัดอาตายห่านะซี”

ประภา นึกเดือดดาลสามีของหล่อนอย่างยิ่ง จึงเอื้อมมือคว้าอกเสื้อดิเรกเขย่า

"ดิเรก ทำไมถึงชอบอุบัติเหตุถ้านัก อยู่ดี ๆ ไม่ว่าดี คิดทำยาบ้า ๆ บอ ๆ ทำให้อาเสีย ต้องคลุ้มคลั่ง ก่อความเดือดร้อนไปทั่วบ้าน

ดิเรกรับอธิบายความจริงให้ทราบ

"เปล่า ที่รัก เจ้าหงวนมันแก้งทำเป็นบ้าต่างหาก"

"ก็เพราะดิเรกซัดยาให้แกไข่ม่มละ" ประภาเอ็ดตะโล

"ไม่ใช่ยา ฉันทัดน้ำกลั่นให้ เจ้าหงวนมันมีเลือดบ้า หาเรื่องเป็นบ้ามานานแล้ว มันก็เลยแก้งทำให้พวกเราตกอกตกใจเล่น"

คราวนั้นนวลลอบทำตาโตเท่าไข่ห่าน คิ้วขมวดอาเสียมับเข้าให้

"เฮี้ยแก้งทำหรือคะ"

กิมหงวนพยักหน้า

"ล๊ะ อยู่ว่าง ๆ ไม่รู้จะทำอะไรก็เลยแก้งทำเป็นบ้า"

แม่เสื่อ นวลลอบ เหวี่ยงหมัดสวิงขวาปิ้งเข้าให้ถูกก้านคอเสื่อหงวนอย่างถนัดใจ อาเสื่อเซถลาเหมือนนกปีกหัก ล้มลงก้นกระแทกพื้น นวลลอบถลกกระโปรงขึ้น ปราดเข้าไป จะเตะซ้ำ

"เฮี้ย" คุณหญิงวาดตะโกนสุดเสียง ปราดเข้าขวางหน้า นวลลอบ "บ้าหรือยายนวล เป็นผู้หญิงยิงเรือ ริอ่านเตะผ้า ไม่รู้จักอะไร ตกนรก"

นวลลอบโมโหกิมหงวนจนปากสั่น

"เป็นคนดีไม่ชอบ อยากเป็นคนบ้า ฮี ถ้าคุณอาไม่ห้ามแม่เตะคงหักเลย"

กิมหงวนค่อย ๆ พยุง ภายลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น เจ้าคุณปัจจนึกหัวเราะ งอหาย

"ดี สมน้ำหน้า"

นวลลอบยังไม่หายโกรธ ปราดเข้าไปหากิมหงวน คุณหญิงวาดจับแขนหล่อน

"พอที่ยายนวล"

"อย่าห้ามเลยคะ คุณอา เฮี้ยอยากเป็นบ้าหนูจะให้เป็นบ้าสมความตั้งใจของเขา ประเดี๋ยวรพพยาบาลมาที่นี่ หนูจะมอบตัวให้เขาเลย" พุดจบหล่อนก็เปลี่ยนสายตามาทากิมหงวน "ไปขึ้นไปข้างบนเดี๋ยวนี"

อาเสื่อยกมือไหว้ปะหลก

"ไ้ อย่าข้อมเฮี้ยเลยนะ"

นวลลอบอึ้งมุด ๆ

"ใครบอกว่าจะข้อม"

"แล้วชวนขึ้นไปข้างบนทำไมละ" กิมหงวนพุดเสียงเครือ

แม่เสื่อทำตาเซียว

"บอกให้ขึ้นไปข้างบน อย่ายั่วให้โมโหนาประเดี๋ยวแม่ชกตาแตกเลย ขึ้นไป เมื่ออยากเป็นคนบ้า ก็ต้องเป็นคนบ้า"

อาเสื่อร้องไห้เหมือนเด็ก ๆ ยกหลังมือเช็ดน้ำตา เดินนำหน้าพานวลลอบ ขึ้นบันไดไปชั้นบนของตัวตึก คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะคิกคักไปตามกัน ต่างพากัน ทอดตัวนั่งบนเก้าอี้ ซึ่งตั้งอยู่เรียงรายรอบห้องโถง

เข็มนาฬิกาปารีสเรือนใหญ่ในห้องโถงผ่านไป ๑๐ นาที

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้อง เมื่อแม่เสื้อนวลล่อปากกิมหงวนเดินลงบันไดมา อาเสื้อแต่งกายเป็นผู้หญิง
นุ่งกระโปรงสีเขียว สวมเสื้อแพรคอปกสีเหลืองแก่ คับตัวทั้งเสื้อและ กระโปรงผัดหน้าขาววอก ทาปากทาแก้ม
เขียนคิ้วคิ้วชะโงกแพรซีฟอง สวมรองเท้าส้นสูงสีดำ มือถือกระเป๋าหนังจระเข้ ที่หูขวาทัดดอกชะบา ๑ ดอก

นิกรพูดพลางหัวเราะพลาง

"ไปไหนไว้มงหวน ฮะ ฮะ"

อาเสื้อตอบเสียงสั้น

"จะไปช่องนะ เกือบค่ำแล้ว"

ทุกคนหัวเราะอย่างไม่ต้องอั้น

"แม่เยี่ยมบ๊วย" เจ้าคุณปัจฉิม ๗ พูดเสียงหนัก ๆ แล้วหัวเราะก๊าก "คืนนี้แกคงจะมีหวังได้นั่งรถจี๊ปพวก
แขกดำเปนแน่"

กิมหงวนยิ้มเอียงอาย

"อย่ามาว่าหนูนะจะบอกให้ ถึงแขกดำก็เป็นนายทหาร"

คุณหญิงวาดหัวเราะจนน้ำมากไหล

"พ่อหงวน ทำไมแกดัดจริตแต่งตัวอย่างงี้หา"

เสียงหงวนค่อนข้างคว่ำทำกิริยากระตุ้งกระตั้งเหมือนพวกกระเทย ที่เป็นนักกว้างอาชีพ

"หนูไม่อยากแต่งหรือคะ เมียเขาบังคับ"

"อู๋" ดิเรกร้องสั้น "ฝรั่งมันได้ไว้มงหวนไปอยู่ฮาร์มมหาราชเลย "

กิมหงวน อมยิ้มหันมาพยักหน้ากับดิเรก

"ไปซีคะ หนูอยากมีผัวแขก"

ทุก ๆ คนอดหัวเราะไม่ได้ แม้กระทั่งนวลล่อ ขณะนั้นเสียงรถยนต์คันหนึ่ง แล่นเข้ามาในบ้านพัชรา
ภรณ์ เจ้าแห้วเดินออกไปดู พอแลเห็นรถพยาบาลของโรงพยาบาลโรคจิตต์ มีเครื่องหมายกาชาดสีแดง เจ้าแห้วก็
ใจหายวาบ หมุนตัววิ่งเข้ามาในห้อง

"รับประทาน ได้เรื่องแล้วครับอาเสื้อ"

กิมหงวนทำหน้าฉงน

"ใครมาวะ"

"รับประทานอาเสื้อไซคดี มีลาภแล้วครับรถพยาบาลปากคลองสานมาแล้ว"

เสียงหงวนสอซึ้งเฮือกก้มลงมองดูตัว

"ตายห่า"

ก่อนที่กิมหงวนจะวิ่งขึ้นไปชั้นบน นวลล่อก็ขวางหน้าไว้ ถลึงตามองดูกิมหงวน ซี่มือไปที่เก้าอี้ตัวหนึ่ง
แล้วพูดอย่างเด็ดขาด

"นั่งลง ไม่ต้องตกใจ เสียอยากเป็นบ้าก็ต้องไปอยู่โรงพยาบาลบ้า ไปเถอะ อีกสองสามวันนวลจะไปรับ
กลับมาบ้าน"

กิมหงวนร้องไห้โฮ

"ก็เสียไม่ได้เป็นบ้านี่นา"

แม่เสื้อหัวเราะคิก

"ใครเขาจะเชื่อว่าเฮียไม่บ้า คนดี ๆ มีอย่างที่ไหน เป็นผู้ขายอูทริแต่งตัวเป็นผู้หญิง ทาปากเขียนคิ้วเสียด้วย"

อาเสี่ยอื่น

"แล้วนวนลบังคับให้เฮียแต่งทำไมละ"

นวนลลอบพูดกับทุก ๆ คนว่า

"เราต้องช่วยกันปดหมอนะคะว่า เฮียเป็นบ้าเขาจะได้รับตัวไปโรงพยาบาล"

นิกรรีบรับคำ

"ครับ ครับ ผมสนับสนุนเต็มที่"

พลว่า "ผมด้วยคนครับ ผมจะยืนยันกับหมอนว่า เจ้าหญิงน้าคลั่งขนาดหนัก" พุดจบก็หันมาทางเจ้าแห้ว "เฮีย ออกไปเชิญเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลเข้ามาในนี้"

พอเจ้าแห้วเดินออกไปจากห้องโถง อาเสี่ยก็ร้องให้สีก้ออื่น ยกมือจับแขน เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ซึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ มองดูท่านด้วยสายตาวิงวอน

"คุณอาครับ ช่วยผมด้วย "

ท่านเจ้าคุณชบگرامพุด

"อ้อ ช่วยซี ฉันจะช่วยพูดกับเขา ให้เขานำตัวแกไปโรงพยาบาล ฮะ เจ็บใจนัก แกเกือบฆ่าฉันเสียแล้วไม่ต้องเสียใจ เราอยากเป็นคนบ้า ก็ต้องไปอยู่กับพวกคนบ้า"

"โอ้ มันก็ช่วยพิดผมแะซีครับ "

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ เจ้าแห้วนำสุภาพบุรุษหนุ่มคนหนึ่ง แต่งกายแบบ สากล เดินเข้ามาในห้อง ดร. ดิเรก จ้องมองดูนายแพทย์ของโรงพยาบาลโรคจิตตัวอย่างตื่น ๆ แล้วลุกขึ้นยืนร้องเอ็ดตะโร

"ฮาโล วิทยา"

ดร. วิทยา แห่งโรงพยาบาลโรคจิตต์ สีมตาโพลง

"ฮาโล ดิเรก"

ต่างคนต่างสัมผัสมือกัน ทั้ง ๒ เป็นนักเรียนอังกฤษรุ่นเดียวกัน สนทนสนมคุ้นเคย กันมาก เมื่อดิเรกอยู่บ้านบางกะปิ วิทยาเคยไปมาหาสู่ดิเรกเสมอ เพิ่งจะห่างเหินกันในระยะหลังนี้ หัวนอกต่อตัวนอกพบกันเข้าก็ตืออกดีใจ ได้ถามทุกข์สุขกันเป็นภาษาอังกฤษ ประการ่วมสนทนาด้วย

นิกรเอื้อมมือเชี่ยแขนนายแพทย์วิทยา

"คุณหมอ ถ้าลำบากนักก็พูดไทยเถอะครับ พวกเราจะได้ฟังรู้เรื่องบ้าง"

วิทยายิ้มแห้ง ๆ มองดูนิกร

"ขอโทษ ผมไปอยู่เมืองนอกเสียนาน ลิ่นมันเปนแข็ง พูดภาษาไทยไม่มีใครถนัด"

"อ้อ ยังงั้นก็เชิญใจกันตามสบายเถอะครับ"

นายแพทย์โรงพยาบาลโรคจิตต์หัวเราะ พุดกับดิเรกเป็นภาษาไทย

"ทำไมยูมาอยู่ที่นี่"

ดิเรกว่า "เพราะที่นี่เป็นบ้านของคุณอาไอ" พุดจบก็แนะนำวิทยาให้รู้จักกับ ท่านผู้ใหญ่ และคณะพรรคของเขา เว้นแต่กิมหงวนคนเดียว

วิทยาทลุดตัวนั่งบนเก้าอี้ริมตัวหนึ่ง กล่าวถามเจ้าคุณประสิทธิ์อย่างนอบน้อม

"คนนี่ไซ้ใหม่ครับ พุดพलगมองดูกิมหงวน

นวนลลอชิงพุดขึ้น

" ค่ะ สามีดิฉันเอง สติแก่พื่นเพื่อนมานานแล้ว ตั้งแต่ถูกระเบิดลงบ่อย ๆ คุณหมอรับไปเถอะค่ะ"

วิทยาหันมามองดูกิมหงวน ต่างฝ่ายต่างมองดูกัน แล้ววิทยาก็ยิ้ม

" กู๊ด อีเวนนิง เลดี "

กิมหงวน พยักหน้า

" เยส ไอแคนสปีค อิงลิช สะเน็ก ๆ ฟิช ๆ บัท ไอโนบียอนดิสปอยท์ อีสเฮ้าท ออฟบาวด์"

วิทยา สดุ้งเฮือก หันมายิ้มกับคณะพรรค ๔ สหาย

" อาการไมไซ้น้อยเชียวครับ อย่างนี้ถ้าคลังหนัก ๆ อาจจะมีคนได้"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ พุดเสริมขึ้น

" จริงซีคุณ ตะกั๊นยังเกือบจะยิงผมเสียแล้วเอาไปเถอะครับ ผมขอรับรองเป็นพิเศษ ขอให้หนีตภัยวันละ ๒๐ ครั้งเป็นอย่างน้อย"

วิทยาเปลี่ยนสายตามาที่อาเสี่ย

"คุณแต่งเนื้อแต่งตัวจะไปไหนครับ ?"

อาเสี่ยค้อนควับ

" ฉันจะไปเค็มบัททหารฮอลันดานะซีจ๊ะ ลูกผัวฉันไม่มี ฉันก็ต้องพึ่งตัวเอง"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเล็กน้อย

"ไปซีครับ ผมจะไปส่ง"

กิมหงวนหัวเราะ

" ลูกไม้ของคุณตั้นไป หน้อยแหง่ จะหลอกเอาไปปากคลองสาน "

" เปลา ๆ นั้นมันโรงพยาบาลบ้า ไปทำไมกัน ผมจะพาคุณไปนั่งรถตากลมเล่นชม ธรรมชาติอันสวยงามดงามเมื่อยามเย็น บรรยากาศใน สวนลุมพินีและที่เขาดินวนา คงจะทำให้ อารมณ์ของคุณสดชื่นขึ้น " พุดจบวิทยาก็สดุ้งเล็กน้อย หันมาถามดร. ดิเรก "เฮ้ย ไอซังสงสัยเสียแล้ว ้วย ไอเบนบ้า หรือว่าเพื่อนยูเปนบ้าแน่ "

ดิเรกหัวเราะก๊าก

" ถ้ามันด้วยกันแหละวะ "

วิทยายิ้มเจี๋ยน ๆ ลูกขึ้นเดินไปหากิมหงวนแล้วพุดนอบน้อม

" เชิญซีครับคุณ รถเก๋งของผมมารอรับคุณแล้ว"

กิมหงวนตะโกนลั่นบ้าน

" กูไม่บ้าไวย ! "

นายแพทย์หัวเราะอย่างใจเย็น

" ใครว่าคุณบ้าละครับ ถ้าคนอย่างคุณบ้าคนดีในโลกนี้ก็หาไม่ได้ "

เสี่ยหงวนยิ้มแบ่น ลูกขึ้นยืนทันที

" เออ พุดอย่างงี้น่าฟังหน่อย ไปซีครับ ผมผยากนั่งรถตากลมเล่นเหมือนกัน" พุดจบก็สดุ้งโหยงเมื่อนึกขึ้นได้ "เฮ้ย ไม่ไปไวย"

ดิเรกร้องเรียกวิทยาก็กลับมานั่งข้างเขาตามเดิม อธิบายความจริงให้ทราบ

"เจ้าหมอนี่คือเพื่อนรักของฉัน เขาชื่ออาเสี้ยกิมหงวน มหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย ความจริงเขาไม่ได้บ้า
หรือแก แต่เขามักจะแกล้งทำเป็นบ้าเสมอ ตะกี้เขาแกล้งอาละวาด ไล่ยิงคนในบ้าน คุณอาท่านก็ตกใจ ก็
โทรศัพท์ไปที่โรงพยาบาลให้เอารถมารับ เพราะท่านเข้าใจผิด คิดว่า เจ้าหงวนเป็นบ้าจริง ๆ"

วิทยาทำตาปริบ ๆ

"อ้าว ไม่ได้บ้าดอกหรือ ?"

ดิเรกพยักหน้า

"อ้อ สติสัมปชัญญะเขายังดีอยู่"

"แล้วทำไมแต่งตัวยั้งล่ะ"

กิมหงวนพูดโพล่งขึ้น

"เสียเขาบังคับให้ผมแต่งครับ ความจริงผมไม่บ้า แต่ทุก ๆ คนในบ้านนี้พยายามให้ ผมเป็นคนบ้า ผมก็
เลยต้องแกล้งทำเป็นบ้า เรื่องมันเป็นอย่างงี้แหละครับ"

นายแพทย์วิทยายุทธ์ปาก

"แล้วกัน เสียเวลา เสียน้ำมันรถเปล่า ๆ เรายังงี้เถอะครับอาเสี้ย ไหน ๆ ผมก็อุตสาหกิจจัดจ้ดเจ้าหน้าที่
มารับแล้ว ไปโรงพยาบาลโรคจิตต์กับผมก็แล้วกัน"

อาเสี้ยกลืนน้ำลายเอือก

"แหม คุณหมอนี่พยายามเหลือเกิน พับผ้า"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอีก นิกรหันไปพูดกับ ดร.วิทยาย่าง

"คุณหมอครับ "

"ว่าไงคุณ "

นิกรว่า " เอาจมไปเป็นคนใช้สักคนได้ไหมครับ ผมคิดว่า ที่โรงพยาบาลโรคจิตต์ คงสุขสบายกว่าบ้านผม
มาก "

วิทยา มองดูนิกรอย่างแปลกใจ

"ที่นั่นมันเป็นที่ของคนบ้านี้คุณ "

"นั่นแหละครับ ผมอยากไปอยู่ จะได้กินแล้วกินนอน ไม่มีใครมารบกวน "

ประไพพูดขึ้นทันที

"อยากไปก็ไปซี "

นิกรหัวเราะ

" กำลังตกลงกับหมอเขาอยู่เดี๋ยวนี ว่าไงครับคุณหมอ อนุญาตให้ผมไปเป็นคนใช้ ของคุณหมอสักคน
เถอะครับ ไหว้ละ "

หมอมยิ้ม

" คนดี ๆ ผมรับไปไม่ได้ คุณพยายามทำตัวของคุณให้เป็นบ้าก็แล้วกัน ถ้าเป็น เมื่อไรไปหาผม หรือ
โทรศัพท์ ให้ผมเอารถมารับก็ได้ "

นิกร ถอนหายใจหนัก ๆ

"ลำบากนัก ก็ไม่ไปละครับ "

ดร. วิทยาหันมาทางเพื่อนหัวนอกของเขา

" ดิเรก เมื่อไม่มีคนไข้กัณฑ์ก็ต้องลากลับละ "

" อ้าว จะรีบร้อนกลับไปไหนล่ะ คุณกัณฑ์ก่อนซี กัณฑ์รับรองว่าแกล้งกับเจ้ากร อีกร ๑ ชั่วโมง แกล้งต้องเป็นบ้าอย่างไม่ต้องสงสัย "

" นั่นนะซี กัณฑ์ว่ายังงั้นแหละ "

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

" อย่าเพิ่งไปซีคะ คุณหมอม แหม มาถึงยังไม่ทันไรจะกลับแล้ว อยู่คุยกับหนูให้ ชื่นใจหน่อยเถอะคะ "

" อู๊ย ไม่เอาละครับ ผมคลื่นไส้คุณจะทำอยู่แล้ว "

" อ้อ คลื่นไส้ เดียวหนูไม่ให้จูบเสียเลย "

" ปู้ ไร่ " วิทยากรวาง หันมายกมือไหว้คณะพรรค ๔ สหายแล้วพูดเร็วปรือ " ลาละครับ ทุกคน ๆ ไม่มีวันที่จะเหยียบย่างมาที่นี่อีกคนบ้าที่เป็นคนไข้ของผม ยังไม่เคยยั่วโทษะ ผมเหมือนอย่างคุณคนนี่เลย ให้ดิ้นตาย "

ครั้นแล้ว วิทยาก็ลุกขึ้นพาตัวเดินออกไปจากห้องโถง กิมหงวนชวนนิกรออกไป ส่งนอกตึก

" คุณหมอม คุณหมอมหา " อาเสี่ยตะโกนเรียก " วันหลังว่างๆ มาคุยกับหนูอีกนะคะ "

วิทยาทันมามองกิมหงวนอย่างโมโห พลพยาบาลคนหนึ่งกล่าวถามนายแพทย์เบา ๆ

" ทำไมไม่เอาตัวไปล่ะครับ "

วิทยายกมือเกาศีร์ชะ

" มันไม่บ้าอะไรซีแก แต่แกลั้งทำเป็นบ้า " พูดจบก็ก้าวขึ้นบนตอมหน้ารถ

๒ เกล่อหัวเราะลั่น เมื่อรถพยาบาลแล่นออกไปจากบ้าน " พัทธราภรณ์ " ยืนมองดูจน ลับตา ก็พากันกลับเข้ามาในห้อง คุณหญิงวาดแลเห็นการแต่งกายของกิมหงวน ท่านก็อดหัวเราะ ไม่ได้

" ไร่ ยายนวลแกทำเสียป็นี่ "

อาเสี่ยอมยิ้ม

" ทำยังไงได้ครับ ผมเป็นลูกเขา "

นวลล่อทำตาเซียว

" อย่ามาพูดดิ้นะ "

กิมหงวนอมยิ้ม เดินขึ้นบันไดไปขึ้นบน พลร้องตะโกนถาม

" เฮีย ไปไหนล่ะ "

อาเสี่ยหันมาตอบ

" ไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ขึ้นแต่งยังงี้ย้ายบ๊อบมันเห็นเข้า เกิดจำไม่ได้ ประเดี๋ยว มันพิตตายหา "

ทุกๆคนอดหัวเราะไม่ได้ เสี่ยหงวนเดินลอยหน้าเฉิบ ๆ ขึ้นบันไดไปขึ้นบน เจ้าแห้วว่าเสี่ยอหาย

" ฮะ, ฮะ, รับประทานมองดูอาเสี่ยคล้าย ๆ กับตัวตาลชะโมย ฮะ ฮะ "

กิมหงวนหันควับมองมาที่เจ้าแห้ว

" ทลิ่งละ "

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะคิกคัก ไปตามกันดิเรกสันศิร์ชะซ่า ๆ นึกแปลกใจ อย่างยิ่ง ที่กิมหงวนมีสภาพคล้ายคลึงกับคณิศลจรีต